

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Silverberg_Robert-Devadesata_prvni_nevesta.pdb

PDB Name: Devadesátá první nevěsta
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 29.3.2007
Modification Date: 29.3.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Robert Silverberg
Devadesátá první nevěsta
Ikárie 1991/06

Byla to obyčejná manželská smlouva na šest měsíců. Podepsal jsem ji já, podepsala ji Landy, a tím jsme se stali mužem a ženou. Přístroj pro občanské záležitosti zavrzal, zaskřípal a vyhodil oddací list. Přátelé se radostně šklebili, plácali mě po ramenou a blahopřáli. Pět Landyinych sester se chichotalo a bzučelo a hrálo všemi duhovými barvami. Všichni byli velmi šťastni.

„Polib nevěstu!“ volali přátelé a její sestry.

Landy se mi vrhla do náručí, do níž se výtečně hodila. Byla poddajná a jemná a já ji objal. Lístky jejího vyživovacího otvoru se půvabně zachvěly, když jsem na ně přitiskl rty. Tak jsme setrvali asi půl minuty. Musím se přiznat, že se držela statečně. V jejím světě se nelíbá, aspoň ne ústy. Pochybují, že se jí ten nový pocit nějak zvlášť zamlouval. Sňatek jsme však uzavřeli podle pozemských zvyků, což stálo i ve svatební smlouvě. V meziplanetárních sňatcích musí být už od prvopočátku jasno. A protože u nás je zvykem nevěstu políbit, tak jsem ji políbil. Přítel Jim Owens a popadl v záchvatu nadšení jednu její sestru a taky jí dal pusou. Dala mu jednu do prsou, že proletěl celým kostelem. Když to vezmeme kolem a kolem - ona se přece nevzdávala.

Oslavy skončily, spořádali jsme svatební dort a halucinogeny a kolem půlnoci někdo řekl: „Nebudeme už naše hrdličky vyrušovat.“

Takže všichni odpochovali a pro Landy a pro mě začala svatební noc.

Počkali jsme, až odejdou. Pak jsme proklouzli zadními dveřmi kaple a nasedli do intimní dopravky pro dva. Ucítil jsem Landyinu sladkou sirupovou vůni a její ohebné údy se ke mně přimkly. Zmáčkl jsem knoflík a rázem jsme si to houpali třisetkilometrovou rychlostí Harrimanovým kanálem. Vířivé proudy nebyly nijak silné, a tak nám cesta příjemně ubíhala. Znovu mě políbila. Hned jsem viděl, že mám před sebou nadanou žačku. Za čtvrt hodiny jsme dorazili k naprogramovanému cíli. Kabina prudce zatočila doleva, prolétla přístupovým svěračem a přilnula ke zkrabatělé membráně našeho hotelu. Když špička dopravky dosáhla potřebného stupně rozdráždění, membrána se rozevřela a my se vříteli do budovy. Otevřel jsem kabinu a pomohl Landy vystoupit v našem pokoji. V mírných zlatých očích se jí zalesklo štěstí. Zneprůhlednil jsem stěny.

„Miluji tě,“ řekla přijatelnou angličtinou.

„Miluji tě,“ ujistil jsem ji v její mateřštině.

Zazubila se. „Nezapomínej, že jsme uzavřeli pozemský sňatek.“

„Pravda. Šampaňské s kaviárem?“

„Ovšem.“

Naprogramoval jsem objednávku a ze zásobníku vyjelo vychlazené a chutné občerstvení. Odpálil jsem zátku, pokapal kaviár citrónovou šťávou a pustili jsme se do toho. Rybí vajíčka a přezrálou hroznovou šťávou, jinak nic, upomínal jsem se.

Pak jsme si pustili periskop a stem pater hotelu jsme se dívali na hvězdičky. Onu noc byl měsíc v úplňku, jak se to pro zamilované patří. Drželi jsme se za ruce a dívali se.

Pak jsme odložili svatební šaty.

A pak jsme zpečetili svůj sňatek.

Neočekáváte snad, že o tom budu mluvit, co? Určité věci jsou posvátné dodnes. Zajímá-li vás, jak chutná láska Suvorňanky, udělejte to jako já a s některou se oženěte. Pár tipů vám stejně dám. Co se týče mužské a ženské úlohy, je to z anatomického hlediska stejné jako na zemi. Muž dává a žena přijímá. Jsou tu však ohromné rozdíly v poloze, pocitech a reakcích.

Samozřejmě. Proč jinak bychom si brali nějaká mimozemská stvoření?

Musím přiznat, že jsem byl nervózní, přestože to byla moje devadesátá první svatební noc. Suvorňanku jsem si ještě nikdy nevzal. Ani jsem se žádnou nespál. Když se vmyslíte do suvornského pojetí morálky, poznáte, že to není zas tak jednoduché. Samozřejmě jsem si prostudoval příručku o suvornském manželství, ale každý mladý muž na kterémkoli světě brzo sezná, že slova textu se nedají zdaleka tak snadno převést do vášně, jak by se na první chvíli zdálo.

Landy byla naštěstí neobyčejně nápomocná. V pozemšťanech se vyznala stejně tak málo jako já v Suvorňankách, ale učila se přechoťně a mně zas naopak ukazovala, co mám dělat já. Takže jsme spolu výborně vycházeli. V podstatě je to

všechno pouze otázka nadání. Někteří muži nadaní jsou, jiní zas ne. Já jsem.

Onu noc jsme se milovali často a vroucně. Ráno jsme posnídali na slunné terase s výhledem na tyrkysově modrý bazén s tančícími amébami.

Potom jsme se s hotelem rozloučili a odcestovali kabinou na kosmodrom, abychom nastoupili svatební cestu.

„Šťastná?“ zeptal jsem se své mladé ženy.

„Moc. Už teď jsi můj manžel miláček.“

„Bylas už někdy provdána za nějakého pozemšťana?“

„Ne, ovšem že ne.“

Usmál jsem se. Každý manžel rád slyší, že je tím prvním.

Na kosmodromu se Landy podepsala jako paní Clayová, což mi nesmírně lichotilo. Pak nás propustili radarovou kontrolou a směli jsme na palubu. Personál na nás mohl oči nechat. Krásné modré děvče nás doprovodilo do kabiny a popřálo nám šťastnou cestu tak mile, že jsem se jí pokoušel dát spropitné. Když mě mýjela, chytil jsem její kreditku a vysunul rastr o zoubek výše. Šokovalo ji to, pohlédla na mě a okamžitě vrátila rastr na původní místo. „Spropitné je zakázáno, pane!“

„Ach promiňte. Neuvědomil jsem si to.“

„Máte rozkošnou paní. Z Honirangi?“

„Suvorňanka.“

„Určitě jste spolu moc šťastni.“

Opět jsme byli sami. Hned jsem Landy k sobě přitáhl. Meziplanetární sňatky jsou dnes samozřejmě poslední výkřik, ale já se s Landy neoženil jen z módy. Obyvatelé celé Mléčné dráhy vstupují do těch nejšílenějších svazků, jen aby mohli o sobě říci, že si to vyzkoušeli. Berou si Štěníky, Gruuly, dokonce i Hhinamory. Skutečné blázniviny. Neříkám, že k těmto sňatkům dochází jenom kvůli sexu nebo že si lidé berou příslušníky druhu, s nímž se dá snadno docílit tělesné spojení. Ale v každém sňatku by měl být cit. Ale jak můžete cítit skutečnou lásku k nějaké Hhinamořance, která není vlastně ničím jiným než sedmi bleděmodrými hady v argonovém oparu? Landy aspoň připomínala savce a byla humanoidní. Spojení pozemšťana a Suvorňanky musí samozřejmě zůstat bez potomstva. Jsem maximálně konvenční a snažím se nepřivádět na svět nějaké příšery. O zachování druhu ať se starají ti, kteří mají rozmnožování v popisu práce. Ujišťuji vás, že bych na toto delikátní téma nezaváděl s Landy řeč ani v tom případě, když by mezi našimi chromozómy vládla shoda. Manželství je manželství a plození je plození. A co má jedno s druhým společného?

Těch šest neděl na palubě kosmické lodi jsme strávili všelijak. Lásky patřila pochopitelně k našim nejoblíbenějším zábavám. Ale taky jsme gravitovali a hráli pólo v hvězdné hale. Seznámili jsme se s ostatními páry na svatební cestě a poznali jsme taky jeden čerstvě sezdáný superpár, který sestával ze tří Banamonů a dvou Ghinojů.

Landy mě chtěla překvapit a dala si vyměnit zuby.

Suvorňanci sice zuby mají, ale jinačí než naše. Na rotujících podstavcích jsou tenké jehličky, na něž si Suvorňané napichují potravu a zezadu ji obrušují jazykem. Ze suvorňanského hlediska jsou tyto zuby nesmírně praktické. Landiny zuby jsem považoval, v rámci jejího druhu, za nesmírně krásné. Kvůli mně na nich nemusela zřehla nic měnit. Ale zřejmě musela někde zaslechnout tichou narážku, že mi její zuby připadají neerotické. Možná jsem vyzařoval podvědomý odpor k jejímu kousacímu aparátu, ačkoli jsem své vědomí ujišťoval, že je to rozkošné, zašla za lodním chirurgem a dala si vsadit pozemšťanské zuby.

Nevěděl jsem, kam šla. Po snídani zmizela s poznámkou, že má něco důležitého. Nic netuše jsem si šel zaplavat a Landy zatím nechala u chirurga své pěkné zoubky. Vyčistil jí zubní lůžka, implantoval jí kořeny. Pak vydlabal do syntetického podkladu otvory, přibrousil sadu cizích zubů do žádoucí velikosti, zasadil je do dásní a zpevnil trochou rychle schnoucího cementu. Celý ten zázrak netrval ani dvě hodiny. Když se Landy ke mně vrátila, měla barevně proměnlivý proužek na čele nápadně do fialova, což svědčilo o značném emocionálním zatížení. Tenhle pohled mě vždycky znervózňoval.

Usmála se. Lístky vyživovacího otvoru se stáhly dozadu a obnažily nové zuby.

„Landy, co jsi to sakra...“

Než jsem tomu mohl zabránit, cítil jsem, jak se mi z každíčkého póru dere znechucení a zděšení. A Landy na moje znechucení reagovala rovněž znechucením. Čelo jí silně překročilo spektrum viditelného světla a omývalo mě přívalem ultrafialové, která mě mučila, i když jsem ji neviděl. Svěsila lístky, oči se jí zatřpytily a nosní dírky sevřely.

„Nelíbí se ti?“ zeptala se.

„Nečekal jsem to. Překvapilas mě...“

„Udělala jsem to kvůli tobě!“

„Ale mně se tvoje staré zuby líbily,“ namítl jsem.

„Ne, to není pravda. Báls ses jich. Víš, jak pozemšťané líbají. Tys mě tak nikdy nepolíbil. Ale teď mám skvostné zuby.

Polib mě, Paule.“

Chvěla se mi v náručí. Políbil jsem ji.

Prožili jsem první manželskou hádku. Tuhle šílenou zubní transplantaci podstoupila jen kvůli mně, ale mně se ty nové zuby nelíbily, a ona z toho byla celá vedle. Dělal jsem všechno možné, abych ji uklidnil. Jenom jsem jí neřekl, aby si dala co nejrychleji zasadit ty staré zuby. Tím by se všechno jen zhoršilo.

Na Landyinu něžnou pusinku s pozemšťanskými kusadýlky se mi zvykalo ztraceně těžce. Získala tím sice bezvadný chrup, dvě zářivé slonovinové řady, ale do jejího vyživovacího otvoru se nehodily. Když otevřela ústa, s námahou jsem potlačoval zděšení.

Když si koupíte starý gotický dům, tak se vám taky nelíbí, když ho architekt vylepší vlníci se bioplastickými vložkami. A když si vezmete Suvorňanku, tak se ta Suvorňanka nemá postupně měnit v pozemšťanku. Kam bychom

potom přišli. Příště si dá Landy třeba přidělat umělý pupík nebo přemístit prsa nebo změnit pohlavní orgány nebo... Nic takového se nestalo. Pozemšťanské zuby měla asi deset dní a nikdo jsme na to nijak zvlášť nezaváděli řeč. Pak šla zase k chirurgovi a dala si implantovat suvorňanský chrup. Na tu změnu jsem nijak nereagoval. Doufal jsem, že se tím tato záležitost vyřídí, že ji budeme brát jako přechodné pomatení, které je za námi. Přesto jsem měl pocit, jako by si Landy namlouvala, že by ten pozemšťanský chrup mít měla. Ale nikdy jsme o tom nemluvili a já byl rád, že znovu vypadá suvornsky.

Jojo, tak už to v manželství chodí. Dva lidé se poctivě snaží vycházet si navzájem vstříc. Vždycky se jim to nepovede a přes nejlepší úmysly to mnohdy končí i žalem. Stejně tak se vedlo Landy a mně. Ale byli jsme dostatečně vyspělí, abychom tu těžkou zubní krizi přestáli. Kdyby to byla moje desátá nebo jedenáctá svatba, možná by došlo ke katastrofě. Ale přibývajících zkušeností vás naučí.

Často jsem se stýkali s ostatními spolucestujícími. Poskytovali nám přímo čítankové příklady, jak, nemá manželství vypadat. V sousední kabině bydlel rovněž jeden smíšený pár, takže jsme se stýkali častěji. Brzy jsme si ale všimli, že se nám jejich společnost vůbec nezamlouvá. Ti dva se totiž vzali kvůli pojišťovacímu podvodu. Odporné divadlo, věřte mi.

Žena byla pozemšťanka. Byla velká, bujných tvarů, oranžově žlutých vlasů a měňavých očí. Jmenovala se Marje. Její nový manžel byl Lanamoriánec. Takový nemotorný humanoidní vůl s rýhovanou modrou kůží, čtyřmi teleskopickými pažemi a s trojnožkou místo nohou. Na první pohled působili docela sympaticky. Oba byli trochu lehkomyšní - typičtí interstelární turisté, kteří už všechno viděli a všechno zažili a teď se na šest měsíců uchýlili do naprostého štěstí. Ale záhy jsem si všiml, že spolu mluví i před svědky nepřívětivě, ba dokonce kousavě. Jeden chtěl urazit druhého.

Znáte přece podmínky šestiměsíční manželské smlouvy. Každý snoubenec uzavře pojistku proti zlovolnému opuštění. Když jeden z partnerů těch šest měsíců nevydrží a předčasně přeruší manželství, pojišťovna platí. Jenže ono není tak těžké být šest měsíců ženat, a tak pojišťovna platí jen málokdy. Žijeme ve vyspělé civilizaci. Pojišťovací podvody založené na tom, že jeden partner opustí druhého a pak se spolu rozdělí o odškodné, patří už dávno minulosti.

Jenže Marje a její lanamoriánský partner byli ve finanční tísní. Oba si dělali zálusk na odškodné a překonávali se ve sprostáctví. Doufali, že tak jejich manželství brzo ztroskotá. Když jsem zjistil, oč jde, navrhl jsem Landy, že změním společnost.

Čímž jsem vyvolal druhou manželskou hádku.

Protože se Marje a její muž nemohli už ani vystát, rozhodli se zpestit si manželství nevěrou. Já se cítil povinován šest měsíců milovat, ctít, poslouchat a nezahýbat. Muž, který nevydrží být po dobu manželství monogamní, by si měl dát vyměnit míchu. Myslel jsem, že Landy je téhož názoru. Což byl omyl.

Seděli jsme všichni čtyři v ložnici baru a trochu jsme měli špičku po několika sklenicích jakési přiboudliny, když mi Marje udělala návrh. Nechodila dlouho kolem horké kaše. Zprůhlednila si šaty, zamávala mi před obličejem gigantickými prsísky a řekla: „Mám v kabině pěknou širokou postýlku, brouku.“

„Ještě je brzo jít spát,“ řekl jsem.

„Podle toho jak.“

„Ne.“

„Tak pomoz kamarádce v nouzi. Už týdný spím jenom s tou obludou. Potřebuju zas jednou pořádného mužského.“

„Na lodi se jimi jen hemží, jen kývnout prstem.“

„Ale já chci tebe.“

„Nejsem volný.“

„Blbost. Chceš tím snad říct, že odmítáš krajance laskavost?“ Narovnála se a vystavila celou svou nahotu na odív.

Jednoznačnými výrazy mi líčila intimní scény s Lanamoriánцем a snažně mě prosila o hodinku konvenčních radovánek. Byl jsem neoblomný. Jestli tedy nemohu udělat aspoň svou kopii a poslat ji k ní do postele, navrhla. Ne, ani to, řekl jsem.

Nakonec se Marje rozzlobila, že s ní nechci nic mít. Možná byla v právu. Kdybych nebyl momentálně ženatý, s radostí bych jí tu laskavost prokázal. Ale teď to nešlo a Marje zuřila. Chrstla mi svůj nápoj do obličeje a důstojně opustila bar. Krátce na to ji následoval Lanamoriánec.

Během hádky jsem se taktně na Landy nedíval. Teď jsem se to snažil dohonit. Čelo jí hrálo skoro do infračervena.

Takže nabírala.

„Nemáš mě rád,“ řekla.

„Cože!“

„Jinak bys s ní šel.“

„V suvorňanských manželstvích je to zvykem?“

„Ovšem že ne,“ řekla. „Ale my jsme se vzali podle pozemských zvyků. A tohle je taky jeden z pozemských manželských zvyků.“

„Jak jsi na to přišla?“

„Pozemšťané své ženy podvádějí. Já to vím. Četla jsem to. Každý muž, který svou ženu aspoň trochu miluje, ji občas podvede. Jenže ty...“

„Vždyť motáš všechno dohromady,“ řekl jsem.

„Nemotám!“ Scéna byla na obzoru. Trpělivě jsem jí vysvětloval, že zřejmě četla přespříliš historických románů, že cizoložství už dávno vyšlo z módy a že jsem Marje odmítl jen proto, abych dokázal svou neotřesitelnou lásku své ženě. Landy mi nevěřila ani slovo. Byla stále bezradnější a chvěla se zoufalstvím. Utišoval jsem ji všemi prostředky, které jsem měl k dispozici. Poznenáhlu se uklidňovala, ale špatná nálada ji neopouštěla. Pomalu jsem začínal chápat, že manželství s ženou z jiné planety má své omezení.

Dva dny později byl na ni Marjin muž dotěrný.

Začátek jsem propásl. Naše loď se setkala s rojem ohnivých koulí a já stál s ostatními pasažéry u vyhlídkové stěny a pozoroval smělé krivky obyvatel hyperprostoru. Landy stála zpočátku vedle mě, ale viděla ohnivé koule už tolikrát, že ji už nudily. Proto se rozhodla, že si půjde zaplavat do rádiového rybníčku, který byl teď celkem prázdný. O něco později jsem šel za ní. V rybníku plavalo asi deset tvorů, vytvářejících v zářící zelenozlaté tekutině třpytné modré stopy. Stál jsem na břehu umělého rybníka, hledal Landy, ale nikde jsem ji nemohl najít.

Nakonec jsem ji spatřil. Z nahého těla jí odkapávala tekutina, hrající všemi barvami, musela tedy před chvílí vylézt. Neohrabaný Lanamoriánec byl vedle ní a zjevně se ji pokoušel obtěžovat. Ohmatával ji, kde to jen šlo. Landyino spektrum prozrazovalo zlobu.

Jako horlivý manžel jsem jí hned spěchal na pomoc. Ale nebylo třeba.

Jistě si podle mého popisu představujete Landy jako něžnou porcelánovou panenku. Představujete si ji dobře. Ta ženuška nevážíla ani celých čtyřicet kilo a v těle neměla jedinou kost, tedy v tom smyslu, v jakém my kosti míníme. Jenom chrupavky. K tomu byla plachá, citlivá a při každém nepřívětivém slově nebo špatně voleném obratu se roztrásla. Zkrátka typická žena, která je ustavičně odkázána na mužského ochránce. Je to tak? Není. Žraloci a Suvorňané mají místo kostí chrupavky, ale čtyřicetakilový žralok se umí výtečně ubránit vlastní silou. Totéž platilo pro Landy. Suvorňané jsou mrštní a pohyby mají hbité a bezvadně koordinované. Navíc jsou podstatně silnější, než se zdá. Při mé svatbě měl tuto zkušenost Jim Owens, když políbil jednu Landyinu sestru. Než jsem stačil k Landy doběhnout, vykloubila mu tři paže a srazila ho na široká záda. Tak tam ležel, házel trojnohým podstavcem a hekal. Když mě Landy políbila, byla sama se sebou náramně spokojená a působila uvolněně.

„Co se to tady děje?“ zeptal jsem se.

„Dával mi nemravné návrhy.“

„Tys ho úplně zničila, Landy.“

„Protože mě našel,“ řekla, i když nevypadala vůbec našťavaně.

„Ale včera jsi mi přece tvrdila, že tě nemilují, když jsem odrazil Marjino jednoznačné pozvání. Jsi nedůsledná, Landy. Když pokládáš nevěru za součást každého spořádaného pozemského manželství, pak jsi s ním měla jít.“

„Pozemští mužové jsou nevěrní. Pozemské ženy však musí být cudné. Říká se tomu dvojí morálka.“

„Jak prosím?“

„Dvojí morálka,“ opakovala a hned se pustila do výkladu. Chvilí jsem ji poslouchal. Pak jsem se nad její okouzlující naivitou rozesmál.

„Jsi sladká,“ řekl jsem.

„A ty zase příšerný. Za co mě vlastně máš? Jak mě můžeš ponoukat k nevěře?“

„Landy, já že tě...“

Vůbec mě neposlouchala a vztekla se odtáhla. To byla naše třetí manželská hádka. Chudinka chtěla vést naše manželství podle pozemských zvyků, a to jak nejlépe uměla, a byla rudá vzteky, že mám jiný názor. Až do konce týdne by ode mě ani pes kůrku nevzal a i potom, když se poněkud smířili, viselo ve vzduchu lehké rozladění. Rozevřela se mezi námi propast. Ona sice existovala odjakživa, ale teď už se nedala přehlédnout.

Po šesti týdnech jsme přistáli.

Naším cílem byla líbáňková planeta Thalia. Trávil jsem na ní líbánky už pětkrát, ale Landy zde ještě nebyla, proto jsem tuto cestu vlastně objednal. Thalia hmotou a gravitací jedenapůlkrát převyšuje Zemi a provázejí ji dva pestré měsíce, jako udělané pro milence, protože jsou vidět ve dne i v noci. Nebe je tam světle zelené, vegetace bije do očí naoranžovělou žlutí a vzduch je aromatický jako muškátový oříšek. Planeta patřila jednomu kartelu, který na suchém severním kontinentu těží různé kovy a na malém kontinentu v Západním oceánu udržuje obrovské turistické středisko, jakýsi ranč, pro novomanžele. Personál je převážně pozemského původu a hosté přicházejí ze všech končin vesmíru. Když jsme opustili loď a odkatapultovali nás do líbáňkové kabiny, bylo mezi námi ještě trochu mrazivo. Avšak díky okouzlujícímu okolí Landy brzo roztála. Ubytovali nás ve vznášejícím se monomolekulárním balónu kotvícím sto metrů nad hlavní budovou. Tím jsme měli zajištěno soukromí, kvůli kterému většina novomanželů podniká svatební cesty.

Tužili jsme se, abychom si pobyt na Thalii užili.

Dali jsme se připojit k ještěrovité létající bedně a prohlédli jsme si celý kontinent. Účastnili jsme se veselých podniků a srkali radonové koktejly. U táboráků jsme pojídali řasové steaky. Lovili jsme. Rybařili. Milovali se. Lenošili jsme v teplém slunci, až má plet' nabyla barvy mědi a Landyina zase připomínala výběrový porcelán barvy býčí krve. A přes stále rostoucí napětí, vinoucí se naším vztahem jako kovové vlákno, jsme se docela dobře bavili.

Všechno bylo bezva, dokud se nesplašil ten divoký kůň.

On to vlastně žádný divoký kůň nebyl. Byl to ohromný čtvernožec s modrooranžovými pruhy, tlustým a nebezpečným ocasem a přišerně ochlupený. Asi dvě tuny masa. Byl zavřen v ohradě za jednou z proteinových studní. Občas se pár zaměstnanců převléklo za kovboje a improvizovali pro hosty rodeo. Ta bestie se nedala zkrotit. Nikdo na jejím hřbetě nevydržel déle než deset vteřin. Docházelo k úrazům a nejméně jeden jezdec býval tak podupán, že mu už nebylo pomoci.

Landy to zvíře přímo fascinovalo. Neptejte se proč. Tahala mě ke každému rodeu a byla bez sebe nadšením, když kovbojové poletovali vzduchem. Onoho dne ta bestie zase shodila jednoho lovce, přecválala ohradou, vyrvala se kovbojům a hurá k plotu, kde zrovna stála Landy.

„Odstřelte ho!“ řvali všichni.

Ale jediní ozbrojenci byli kovbojové a ti byli tak vyřízeni, že k ničemu nebyli. Čtvernožec elegantním skokem překonal oplocení, zastavil se, aby rozdupal jeden stromek, přeřítel se dvacet metrů, zastavil, hrabal a uvažoval co dál. Vypadal hladově. A zálučně.

Proti němu stálo asi padesát novopečených ženáčů, kterým se naskýtala životní šance blejsknout se před svými ženami jako hrdinové. Stačilo vzít jednomu z vyřazených kovbojů pistoli a udělat z toho zvířete cedník dřív, než stačí sežrat celé rekreační středisko.

Jenže hrdinou se nechtěl stát nikdo. Všichni manželé vzali roha. Někteří vzali s sebou ženy, ale většina je ponechala osudu. Já měl také chuť utéct, ale musím říct na svou obhajobu, že jsem nechtěl Landy opustit. Hledal jsem ji a nemohl ji najít. Pak jsem ji spatřil v bezprostřední blízkosti supící bestie. Zachytila se lana, co zvířeti viselo u boku, vyšvihla se mu na hřbet a popadla ho za hřívu. Zvíře se začalo vzpínat a vyhazovat, ale Landy se držela jako klišť. Na tom širokém hřbetě vypadala jako děčko. Sklouzla dopředu a vyživovacím otvorem se dotkla srsti. V duchu jsem si představoval, jak po tuhé kůži klouzají desítky jehliček.

Zvíře zaržalo, pak se zklidnilo a odklusalo k ohradě. Landy je přemluvila ke skoku přes ohrazení. V následujícím okamžiku ohromení kovbojové, tedy ti, kteří byli ještě schopni nějakého činu, obludu spoutali. Landy slezla.

„Jako dítě jsem na takových zvířatech jezdila denně,“ vysvětlovala klidným hlasem, „Vím jak na ně. Nejsou ani z poloviny tak divocí, jak se zdají. Bylo to blaho si zas jednou zajezdit!“

„Landy!“

„Co se tak zlobíš?“

„Protože to bylo hotové šílenství, Landy. Mohl tě rozdupat.“

„Co tě nemá!“ Spektrum se jí na okrajích rozplápolala. „Žádné nebezpečí mi nehrozilo. Ale dobře že jsem měla své zuby, jinak...“

Teprve teď jsem si celou hrůzu uvědomil a byl jsem na pokraji zhroucení. „Ať tě to už nikdy nenapadne.“

„Co se tak rozčiluješ?“ zeptala se mírně. „Aha! Já už vím. Tohle by na Zemi nesměla žena udělat. Hrála jsem mužskou roli, víd?“ Odpustíš mi to?“

Odpustil jsem jí. Ale tři hodiny jsem jí vše vysvětloval, dokud nepochopila závažné morální problémy celé situace.

Nakonec jsme se dohodli na tom, že Landy tu bestii přenechá příště mně. A i kdybych měl na to zařvat, chtěl jsem být správný pozemšťan a ona správná pozemšťanka.

Prožil jsem šťastné líbánky a nezahynul jsem. Šest měsíců uběhlo, pojistka vypršela a naše manželství se automaticky skončilo. Sotva jsme byli svobodní, Landy mi učinila ten nejnevhodnější návrh, jaký jsem kdy od ženy zaslechl.

„Ožeň se se mnou ještě jednou,“ žádala. „A hned!“

Něco takového se přece nedělá. Je dáno už povahou šestiměsíčního manželství, že uplyne, a když je po něm, tak je po něm. Miloval jsem Landy sice z celého srdce, ale její návrh mě šokoval. Ale když mi vysvětlila svůj plán, naslouchal jsem s větším zájmem a nakonec jsem předstoupil před přístroj pro občanské záležitosti a podepsali jsme novou šestiměsíční smlouvu.

Tentokrát povedeme manželství podle suvorňanských zvyků. Takže druhé manželství vlastně není pokračováním prvního, i když to chronologicky tak vypadá. A suvorňanské manželství se značně liší od pozemského.

Čím?

Za pár měsíců budu chytřejší. Zítra letíme na Suvornu. Dal jsem si změnit zuby, abych se Landy líbil. Je to zvláštní pocit mít ústa plná jehliček, ale určitě si zvyknu. První příkazání každého manželství zní přizpůsobíš se. To se pak musíte smířit i s menším nepohodlím. Landyinych pět sester letí s námi. Tam nás čeká dalších dvanáct sester. Podle tamějších mravů jsem ženat i s těmi sedmnácti bez ohledu na možné dřívější závazky. Suvorňané považují monogamii za poněkud škrobenou a dokonce v ní vidí i jistou perverzi. A Landy se s monogamií kvůli mě na těch šest měsíců smířila. Teď je na řadě ona. Vše bude tak, jak je tomu zvyklá.

A tak se mi devadesátá první nevěsta stala i devadesátou druhou a toho druhu jich bude ještě sedmnáct všechny něžné, vonící sirupem, vláčné a zlatooké. Teď si ještě nedokážu představit, jak se mé manželství bude vyvíjet.

Ale já si myslím, že se mi kvůli tomu vyplatí mít na čas suvorňanský chrup. Co vy na to?

přeložil Jan Hlavička